

Jon kapitola 1.

[1] Stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi, synu Amítajovu: [2] "Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a volej proti němu, neboť zlo, které páchají, vystoupilo před mou tvář." [3] Ale Jonáš vstal, aby uprchl do Taršíše, pryč od Hospodina. Sestoupil do Jafy a vyhledal loď, která plula do Taršíše. Zaplatil za cestu a vstoupil na loď, aby se s nimi plavil do Taršíše, pryč od Hospodina. [4] I uvrhl Hospodin na moře veliký vítr a na moři se rozpoutala veliká bouře. Lodi hrozilo ztroskotání. [5] Lodníci se báli a úpěli každý ke svému bohu a vrhali do moře předměty, které měli na lodi, aby jí odlehčili. Ale Jonáš sestoupil do podpalubí, ulehl a tvrdě usnul. [6] Přišel k němu velitel lodi a řekl mu: "Co je s tebou, ospalče! Vstaň a volej k svému bohu! Snad si nás tvůj bůh povšimne a nezahyneme." [7] Zatím se lodníci mezi sebou smluvili: "Pojďte, budeme losovat a poznáme, kvůli komu nás postihlo toto neštěstí. Z které země, z kterého lidu?" [9] Odpověděl jim: "Jsem Hebrej a bojím se Hospodina, Boha nebes, který učinil moře i pevninu." [10] Tu padla na ty muže veliká bázeň a řekli mu: "Cos to udělal?" Dozvěděli se totiž, že prchá od Hospodina, sám jim to pověděl. [11] Zeptali se ho: "Co teď s tebou máme udělat, aby nás moře nechalo napokoji?" Neboť moře se stále více bouřilo. [12] Odpověděl jim: "Vezměte mě a uvrhněte do moře, a moře vás nechá napokoji. Víím, že vás tahle veliká bouře přepadla kvůli mně." [13] Ti muži však veslovali, aby se vrátili na pevninu, ale marně. Moře se proti nim bouřilo stále víc. [14] Volali tedy k Hospodinu: "Prosíme, Hospodine, ať nezahyneme pro život tohoto muže, nestíhej nás za nevinnou krev. Ty jsi Hospodin, jak si přeješ, tak činíš." [15] I vzali Jonáše a uvrhli ho do moře. A moře přestalo bésnit. [16] Na ty muže padla veliká bázeň před Hospodinem. Přinesli Hospodinu oběť a zavázali se sliby.

Jon kapitola 2.

[1] Hospodin však nastrojil velikou rybu, aby Jonáše pohltila. Jonáš byl v útrobach ryby tři dny a tři noci. [2] I modlil se v útrobach ryby k Hospodinu, svému Bohu. Řekl: [3] "V souzení jsem volal k Hospodinu, on mi odpověděl. Z lůna podsvětí jsem volal o pomoc a vyslyšels mě. [4] Vhodil jsi mě do hlubin, do srdce moře, obklíčil mě proud, všechny tvé příboje, tvá vlnobítí se přese mne převálily. [5] A já jsem si řekl: Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět. Tak rád bych však zase hleděl na tvůj svatý chrám! [6] Zachvátily mě vody, propastná tůň mě obklíčila, chalupy mi ovinuly hlavu. [7] Sestoupil jsem ke kořenům horstev, závory země se za mnou zavřely navěky. Tys však vyvedl můj život z jámy, Hospodine, můj Bože! [8] Když jsem byl v duši tak skleslý, Hospodina jsem si připomínal; má modlitba vešla k tobě ve tvůj svatý chrám. [9] Ti, kdo se šalebných přeludů drží, o milosrdenství se připravují. [10] Já ti však s důkřvdáním přinesu oběť, co jsem slíbil, splním. U Hospodina je spása!" [11] I rozkázal Hospodin rybě, a vyvrhla Jonáše na pevninu.

Jon kapitola 3.

[1] I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé: [2] "Vstaň, jdi do Ninive, toho velikého města, a svolávej v něm, co ti uložím." [3] Jonáš tedy vstal a šel do Ninive, jak mu Hospodin uložil. Ninive bylo veliké město před Bohem, muselo se jím procházet tři dny. [4] Jonáš vešel do města, procházel jím jeden den a volal: "Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno." [5] I uvěřili ninivští muži Bohu, vyhlásili půst a oblékli si žíněné suknice od největšího až po nejmenšího. [6] Když to slovo proniklo k ninivskému králi, vstal ze svého trůnu, odložil svůj plášť, zahalil se do žíněné suknice a sedl si do popela. [7] Potom dal v Ninive rozhlásit: "Podle vůle krále a jeho mocných rádců! Lidé ani zvířata, skot ani brav ať nic neokusí, ať se nepasou a nepijí vodu. [8] Ať se zahalí do žíněné suknice, lidé i zvířata, a naléhavě ať volají k Bohu. Každý ať se odvrátí od své zlé cesty a od násilí, které mu lpí na ruce. [9] Kdo ví, možná že se Bůh v lítosti obrátí a odvrátí od svého planoucího hněvu a nezahyneme." [10] I viděl Bůh, jak si počínají, že se odvracejí od své zlé cesty, a lítoval, že jim chtěl učinit zlo, které ohlásil. - A neučinil tak.

Jon kapitola 4.

[1] Jonáš se velice rozezlič a planul hněvem. [2] Modlil se k Hospodinu a řekl: "Ach, Hospodine, což jsem to neřikal, když jsem byl ještě ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že tě jímá lítost nad každým zlem. [3] Nyní, Hospodine, vezmi si prosím můj život. Lépe abych umřel, než abych žil." [4] Hospodin se však otázal: "Je dobře, že tak planeš?" [5] Jonáš totiž vyšel z města, usadil se na východ od něho a udělal si tam přístřešek. Seděl v jeho stínu, aby viděl, co se bude ve městě dít. [6] Hospodin Bůh nastrojil skočec, který vyrostl nad Jonášem, aby mu stínil hlavu a zbavil ho zloby. Jonáš měl ze skočce velikou radost. [7] Příštího dne za svítání nastrojil však Bůh červa, který skočec nahlodal, takže uschl. [8] Když pak vzešlo slunce, nastrojil Bůh žhavý východní vítr a slunce bodalo Jonáše do hlavy, až úplně zemdlel a přál si umřít. Řekl: "Lépe abych umřel, než abych žil." [9] Bůh se však Jonáše otázal: "Je dobře, že pro ten skočec tak planeš?" Odpověděl: "Je to dobře. Planu hněvem až k smrti." [10] Hospodin řekl: "Tobě je líto skočce, s kterým jsi neměl žádnou práci, jemuž jsi nedal vzrůst; přes noc vyrostl, přes noc zašel. [11] A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka?"